

Ngày xưa ngày xưa, có một bà mẹ sinh được một người con trai. Bà đặt tên là Gióng. Lạ thay, Gióng đã ba tuổi mà chẳng nói, chẳng cười, cứ đặt đâu thì nằm đấy.

Thuở ấy, nước ta bị giặc xâm chiếm. Vua sai sứ giả đi tìm người tài giỏi ra giúp nước. Nghe loa sứ giả kêu gọi, Gióng bỗng ngồi dậy, thưa với mẹ: “Mẹ ơi! Mẹ ra mời sứ giả vào đây cho con!”. Từ ngày gặp sứ giả, Gióng lớn nhanh như thổi. Cơm ăn mấy cũng chẳng no; cả làng bèn góp gạo nuôi Gióng.

Theo lời Gióng, vua truyền lệnh đúc ngựa sắt, rèn roi sắt, nón và áo giáp sắt khiêng đến cho Gióng. Gióng đứng dậy vươn vai, trở thành một người cao lớn lạ thường. Gióng mặc áo giáp sắt, đội nón sắt, cầm roi sắt, nhảy phốc lên lưng ngựa sắt.

Ngựa hí lên một tiếng dài và phun ra lửa, rồi cùng Gióng phi thẳng đến nơi có quân giặc, đánh cho chúng tơi bời. Roi sắt gãy, Gióng nhổ tre ở bên đường tiếp tục đánh giặc.

Giặc tan tác, tháo chạy. Gióng buông cụm tre xuống. Tre gãy đứt, tươi tốt trở lại và có màu vàng óng vì đã nhuộm khói lửa chiến trận. Đó chính là giống tre ngà ngày nay vẫn trồng.

Phá xong giặc, Gióng phi ngựa đến núi Sóc Sơn, quay đầu chào tạm biệt quê hương và vái tạ mẹ già. Rồi cả người và ngựa từ từ bay thẳng lên trời. Nhân dân ta nhớ công lao đánh giặc cứu nước của chú bé, gọi chú là Thánh Gióng.

Sau khi giúp nước nhà phá xong giặc, Thánh Gióng đã làm gì?

